

חיים גורי ברחוב ההפתעות

הטלפונים, השומה והכתובות במשרד הפנים נבדקו בקפידה רבה, התוצאה היתה אפסית.

איפה יוסף ג'י?

כישגן אחר היה הנסיון לאתר את יוסף ג'י, דמות ישראלית בעלת קשרים בינלאומיים, שאיש אינו יודע מה מסתתר מאחוריהם. יוסף ג'י, כיום כבן 40, הגרעה בחיים כאורח רגיל בתכלית, היה עם גורי בתקופת הפלמ"ח, מאז נעלם ונתגלה חליפות. אנשים ראו אותו עם גנרל דה-גול, עם אינדירה גאנדי ועם אישים נודעים אחרים. גורי, שהתפלג מסיפורי מעליו רבייהמעש, גילה אותו מחדש לציבור הישראלי. לצוות נודע, יוסף ג'י נשוי ומסתובב במוסקבה, אסוף כולו אורית מסתורין. העיתונאים שייקה בן-פורת ואורי דן התגייסו לסייע באיתורו המיידי. הגיע רמז. כי יוסף ג'י מפיץ כעת סרטים ברחבי רוסיה הסובייטית. אטינגר בעל המרץ, הנשוי לעיתונאית מעריב, תמר (בעל — זה דבר מצחיק) אבידר, צילצל מייד לחברת מוספילס במוסקבה, שהיא חברת הסרטים הסובייטית הממלכתית. הרוסים היפנו את אטינגר לאזור צילומים נודע בהונגריה. אולם החיפושים אחריו עלו בתוהו. שיחה טלפונית, שערך אטינגר לבית הוריו של יוסף ג'י בשווייץ, העלתה, כי גם הם נעלמו ולא נודעו עקבותיהם.

חיים גורי עם אריק מוחקה-החיות לאן נעלמה הידידה המיסתורית?

היסטוריה של תקופה

למרות הכישלונות, יש בתוכנית 15 הפתעות מפתיעות ביותר. בין השאר: הלהקה המשותפת של הפלמ"ח, שקדמה לציזבארטון, ואשר בה כלולים אלוף, אלוף-מישנה וסגן-אלוף — כולם מיל. את האחרות, שמר עמוס אטינגר — בעצמו משרד (רבע אחרי חצות ורבע לפני המלחמה), עיתונאי, תמלילן פזמונים ושדרן רדיו נודע — בסוד כמוס. ידוע רק, כי במהלך התוכנית, הנמשכת שעתים רצופות, מוצגים בזה אחר זה שכונת הצריפים נורדיה של תל-אביב; הקטנה, מקום הולדתו של גורי; בית-הספר החקלאי כדורי; תקופת הפלמ"ח, שהמחקר עליה הופקד בידי של שאול ביבר. תקופות נוספות: השליחות בהונגריה, קורס הצניחה הראשון של צה"ל, שנערך לא בישראל, כי אם בצ'כוסלובקיה, בפיקודו של גורי. מלחמת השיחרור, פעולה עיתונאית נועזת של גורי באלג'יר, והשיא: מלחמת-ששת-הימים, בה שירת גורי כמפקד פלוגה.

בניגוד לתוכניות חו"ל מאותו הסוג, הבנויות כמסחטת דמעות סביב האיש בנעלי-בית, בנוייה התוכנית הישראלית על סיפור של תקופה ותולדותיה, כפי שהיא נראית בקטעי סרטים ודוקומנטאריים ישנים, בשיחורים פילמאיים, בסיפורים ובשירים ופזמונים שיושמו על-ידי הזמרים האורגניליים — שירים שבמקרה זה נכתבו על-ידי גורי עצמו.

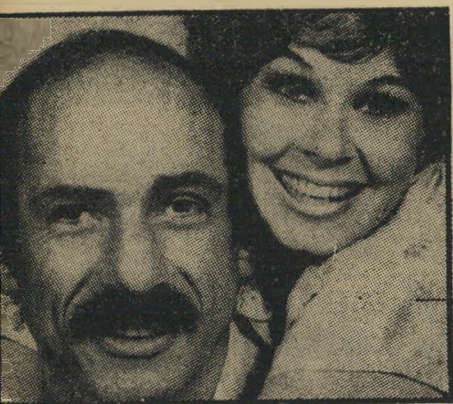
צוות בלשים ומשרד חקירות שלם הועמדו במצב הכן, כדי לאתר בדחפיות משתתפים חיוניים ביותר לסידרת תוכנית טלוויזיה חדשה בשם חיים שכאלה, שהראשונה בהן תשודר לראשונה ביום ג' 25/4 בשעה שמונה וחצי. במקור היתה זו תוכנית הרדיו הפופולארית אלה הם חייך. שלוש שנים נלחם המפיקה-מארה של התוכנית, עמוס אטינגר (34), עד שהצליח להעביר אותה למדיום הטלוויזיוני. למי ששכח כבר: בכל תוכנית היה משתתף אורח — בדרך-כלל אישיות ציבורית מפורסמת — והצוות היה מפגיש אותו עם דמויות מפתיעות מתקופות שונות בחייו — בלי לגלות זאת מראש לאיש עצמו. האורח הראשון, בגריסה הטלוויזיונית יהיה משרד הפלמ"ח, העיתונאי חיים גורי.

עבודת ההכנה על כל דמות נמשכת בערך חודשיים. כדי למצוא 15 הפתעות, ראוי צוות הטלוויזיה — שכלל גם את האבואר שלמה גנון, העיתונאי איתן הבר ועוזרת ההפקה לאה אולשר — כ-300 איש. לא תמיד הצליח הצוות, היו גם כישלונות: למשל — החיפושים אחר קוטי, ידידה אינטימית ביותר של גורי בתקופת ההונגריה שלו, כאשר עשה שם בשליחות מטעם המוסדות להצלה נוער משרדי-השואה, בתום מלחמת-העיר המסודרת. צוות הטלוויזיה הצליח לגלות, על סמך שמועה מקרית, שהיא עלתה לישראל ונישאה לבעל חנות החשמל ברחוב נחלת-בנימין בתל-אביב. חברי הצוות ובלשי המשרד למודיעין אזרחי סרקו את כל חנויות החשמל ברחוב, ספרי

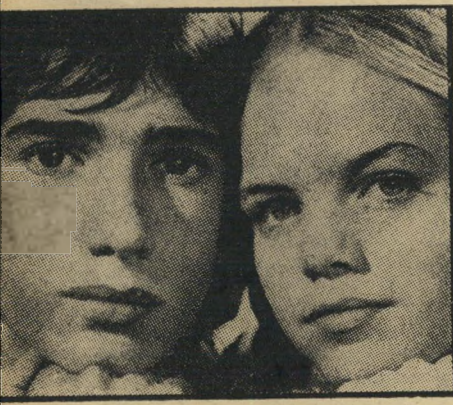
טר, שהוא תלמידו של תומרקין. ליכטר מיהר להעביר את המחמאות שהושמעו באולפן למורו ורבו האמנותי. ●●● כמו בכל כיתה א' מסודרת וממושמת, גם לעובדי מחלקת החדשות של הטל-וויזיה הישראלית אין מרשים לקרוא את העיתונים בשעת ישיבת הבוקר היומית שלהם. הסיבה: כדי שיקשיבו לנאמר וישתתפו באורח פעיל בישיבה. הצרה היא, שאח מרבית הרעיונות לישיבת הבוקר היו נוהגים הכתבים לשאוב מתוך עיתוני הבוקר, תוך כדי הישיבה.

תדרוך

- **בידור** (יום ד' 19/4, 19.30) — שמואל רודנסקי ואביבה מרקס מארחים אמנים עולים חדשים. במאי — פול סליני-גי.
- **פסטיבל הזמר** (יום ד' 19/4, 21.00) — שידור ישיר מבנייני האומה בירושלים של הפסטיבל המסורתי של יום העצמאות.
- **מאז הם חיים באושר** (יום ה' 20/4, 20.20) — נודדי שינה — סובלת מהם צעירה מתוסכלת הנשואה לארכי-טקט משעמם, העובד שעות נוספות, שעה שהיא זוכה לחיזורים לוהטים ביותר בימי מטה מצירו של דוגמן גברי, עימו היא מככבת בסרט טלוויזיוני לכדורים נגד כדורי-שינה.
- **ארני** (יום א' 23/4, 19.30) — על רקע יחסיה-עבודה המעוררים ביש-ראל, יש לסידרה סיפורית זו חשיבות ממדרגה ראשונה, כי גם בארצות-הברית

לנדרון ומרנרדי ב"ארני" לראשונה בארצות-הברית

סטיב וראסל ב"ארני" — יחסי עובדים ומעבידים

היתה זו סידרה ראשונה בתולדות הר טלוויזיה האמריקאית, שעסקה ביחסי עובד-מעבידים. ●●● **בידור** (יום א' 23/4, 20.20) — המלחין היהודי הפורה ברט בכראך, המלווה הקבוע של מרלין דיטריך, שחיי בר מסיקה לסרטים כמו פוסיקט הפנט תר הוורוד, מארה את הזמרת הלופנת דיין ורוקס, את סשה דיסטל ואת ג'ואל גריי.

● **תעודה** (יום א' 23/4, 21.00) — מכירת הפאנטון — סרט דוקומנטארי אמריקאי, שעורר סערה ציבורית בארצות-הברית, בו התגלה לראשונה, כיצד שילטונות הצבא האמריקאי מוציאים עשרות מיליוני דולארים כדי לפאר ולשבח את עצמם. ● **חיים שכאלה** (יום ג' 25/4, 20.20) — פגישות צפויות ובלתי צפויות עם חיים גורי, מפיץ ומגיש — עמוס אטינגר. במאי — שלמה גנון.

עיריית ת"א מנסה להסתתר

אין להביא לידיעת הכלל ויכוח בין כתב טלוויזיה לבין גופים ציבוריים.

לחץ לביטול

בצר לו פנה דודאי אל דובר העירייה, זה, בהיעדרו של ראש העיר יהושע רבינוביץ, היפנה אותו אל יהודה רבינוביץ, מהנדס העיר — אשר הצדיק בפשטות מדהימה, את תלונות הייריים שקופחו בצורה טוטאלית.

כעבור דקות ספורות צילצל ינאי אל מהנדס העיר, ניסה להזהיר אותו לבל יתראיין, אך איחר את הרכבת.

מאותו רגע, הוצפה הטלוויזיה בקריאות טלפוניות מצד גורמים שונים בעירייה, שניסו ללחוץ לבטל את המישור ולדחותו. ראש מערכת תל-אביב, טוביה סער עמד בתוקף כנגד כל הלחצים, בגיבויו המלא של מנהל המחלקה צבי גיל, ביום השלישי לפני שבו, הובאה החתבה לשידור. בתקשר זה, כדאי לצטט קטע מידעוה שפורסמה אחרי יומיים בהארץ (13.4.72), באותה ידיעה, הנושאת את הכותרת "רבינוביץ ביטל פגישה עם דיירי תוכנית ל", מופיע הקטע דלהלן: "פגישה בין משלחת דיירי תוכנית ל" בתל-אביב לראש העירייה יהושע רבינוביץ, בוטלה אתמול על-ידי בעיקבות תוכנית טלוויזיה על איזור המגורים החדש, בה סולפה, לדעתו, האמת על-ידי עורכיה והמראיינים של". לראש העיר לא הפריעה כנראה קביעתו של מהנדס העיר, שטען במפורש, כי התושבים צודקים מבחינתם.

לפני כשלוש שנים החליטה עיריית תל-אביב לתת את האור הירוק לבנייה בשטח ל' שמעבר לירקון. חברת הירקון העירונית ציבורית — שבראשה עומד שמואל ("אמק") ינאי, אלוף-מישנה (מיל), בחילה-הים — היתה האחראית לפיתוח בשטח זה ולבנייה בו. החברה ניכשלה במשימתה כישלון חרוץ, כתוצאה מכוונות, קנוניות, וחלוקת שלל בין גורמים בנייה שונים, תושבי תוכנית ל' האומללים והתממים נותרו, לזעמם, ללא כל שירותים ציבוריים באיזור, ובתוך ים של מיפגעים.

כתב הטלוויזיה עמונאל דודאי, שיצא לערוך כתבת תח-קיר על הנעשה באיזור ל', גילה הזנחה, רשלנות במילוי הבטחות, ובנייה בניגוד לחוק. דודאי ביקש את תגובת ינאי, הלה, כמו בכל טראגיקומדיה אופיינית של המינסד הישראלי, ענה בסידרת צעקות, גידופים ואיומים. תגובה עניינית, סירב לתת. דודאי החליט לדחות את מועד שידור הכתבה, עד שיוכה בתגובה מתאימה. הסיבה: שבויעים קודם לכן, הביא לשידור כתבה ביקורתית על ועידת אגודת הסופרים, ששודרה בלי תגובה, או אמר באותו שידור: "תגובה לדברים אלה לא יכולתי לקבל מראשי אגודת הסופרים, שכן אלה סירבו להתראיין, בהתנתות מתן ראיון בצילום טכס הפתיחה ושידורו למחרת". הממונה צבי גיל רתח אז מועם על דבריו אלה, הוציא הוראה מיידית, "כי

היתה נעוצה במנכ"ל רשות השידור **שמנאל אלמג'י**, שניטרל את הוועדה וי הפך אותה ללהקה אימפוטנטית של יועצים חסרי כל סמכות. שלא לדבר כבר על העובדה, כי איש מחברי הוועד המנהל של רשות השידור איננו דובר ערבית. אבל בעוד התסיסה מאחורי הקלעים נמ' שכת הפתיע את כולם יו"ר הוועד המנהל החדש, **רלטר איתן**, שמינה את עצמו גם כיו"ר ועדת השידורים הערביים כמי קומן של נבון, מינוי עצמי זה גרם קורתי רוח לכל הגורמים. איתן הוא האיש מספר אחד ברשות השידור, ועתה יש הסיכוי, כי הוועדה הנ"ל תקבל משמעות ותוכן. ●●● תוכנית להקת חיליהים ליום העצ-מאות, בבנימיו של **שלמה גנון**, כימעט ועלתה על שירטון, ברגע האחרון. ממש ערב יום הפלגה — סליחה, ההקלטה — התברר, כי חמישה מחברי הלהקה חלו בזה אחר זה. אמנם לא במחלתיים, אלא סתם באדמת יבשתית פשוטה. הסוף היה טוב, בכל זאת, הספינה הגיעה לחוף מיב-